

»Kriva sem; jaz nisem vaša mati, nisem žena!«

Plane iz sobe, beži čez dvor in skozi vrata pred grad. Hlapci in dekle so se suvali, pomežikovali in govorili:

»Slaba vest! Boji se ga!«

Ona je pa bežala mimo bližnjega gospodarskega poslopja v gozd, a v drugo stran, kakor so prihajali vojniki, da bi ne srečala svojega moža. — Gorjé mu, kogar preganja huda vest!

Kmalu prihajajo po klancu navzgor. Razjahajo konje in sežejo v roke, ki so jim molele od vseh strani naproti.

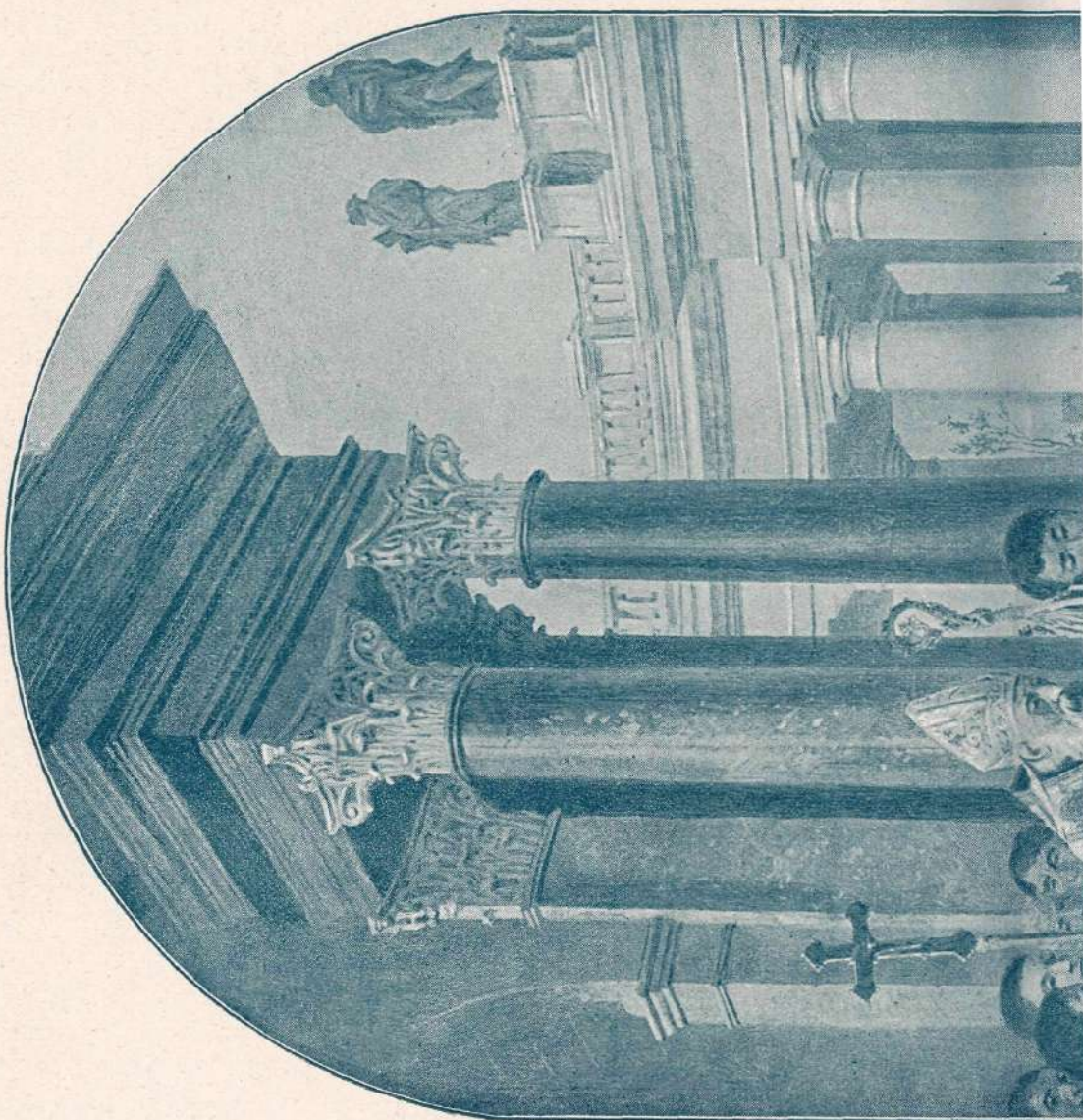
Srečno povrnivši se valpet Ivan Strúp išče z nemirnimi očmi svojo ljubljeno ženo. Zdelo se mu je čudno, da mu ni prihitela naproti, saj ga je poprej ljubila. »Morda je zbolela?« reče in ta misel ga vzne-

miri. Urno se izmota iz gneče, da bi hitel k ženi. Toda ustavi ga grajščak z različnimi vprašanji. Valpet mu je odgovarjal nestrпно.

Ko ga pa odpusti, hiti valpet v stanovanje k ženi in otrokom. Čul je otročji jok. Naglo odpre vrata in stopi v sobo. Sinček Ferdinand utihne takoj,

ko uzre očeta. Oče poljubi svoja otroka. Grajščakov sin je pa na postelji vpil in brcal.

»Kje je mama?« vpraša valpet in zre po sobi, kjer je bilo vse v nekem neredu.

»Šla ven!« odvrne sinček.

Valpet odloži orožje, vzame hčerko na roke, sina pa prime za roko in gre iskat ženo. Ni mu bilo prav, da jo mora iskati, neko očitjanje se mu je vzbujalo v srcu. Toda še čudneje in nenavadneje se mu je zdelo, ko je ni mogel najti.

»Kje je žena?« vpraševal je, kogar je srečal.

Zmajevali so hlapci in dekle, da ne vedó za njo, in pomilovalno zrlí opeharjenega moža. Naposled se ga vendar usmili star hlapec. Gre za njim v sobo,

in ko ga valpet vpraša po ženi, odvrne mu ta oprezno: »Zbežala je.«

Osupne valpet, spusti otroka, in črna slutnja mu vstane v srcu.

»Zbežala je, predno ste stopili v grad«, ponovi hlapec.

Janeza Šubica „Sv. Martin“ v šmartinski cerkvi pod Šmarno Goro.
(Po fotografiji.)

»Zakaj je zbežala? — Kam? Govôri!«
Hlapec stopi bliže njega, namežikne pomenljivo in šepne nekaj skrivnostnega.

Te besede so morale biti strašne. Valpet obledi, oči se mu zasvetijo, oprè se na stol in nekaj hipov stoji tako nepremično, sopeč globoko: »Prevarila me

je!« vzklikne in se udari s pestjo ob čelo. — Milo se je storilo hlapcu, ko je zrl nesrečnega moža, plaho sta gledala otroka čudnega očeta.

»Zapeljal jo je on!«

Še-le sedaj so se mu odprle oči. Ker je bil sam pošten, mislil je, da je ves svet pošten in čist.